

העורך והמייסד הראשון:
ד"ר מלכיאל זוארץ ז"ל
ממשיכי דרכו יב"א: ב. מיכאל, הנוף מרמרי,
קובי ניב, אפרים סידון
כתובת הפערכת: רחוב זוארץ 1

(ואיך פתרו אותו)

המלך כבר זקן,
דוד בא בימים.
וקר לו למסכן
שמיכות ותנורים,
פירות וכל השאר —
כבר לא מחממים.
וקר למלך. קר.

מי יעזור, מי יעודד
מי יחמם את המלך הרועד?

אמרו לו יועציו:
"ישנה שיטה קלה,
תשכבינא בחיקך
עלמה נאה, בתולה.
ווא בלי בעיות
(ואם ירצה השם)
למרות משבר הנפט
בטח התחמם!"

מי ימצא עלמה בתולה
חמה טריה, מהבילה...

שליחים יצאו מיד
למדינה כולה,
ולפתע התברר
שאין למצוא בתולה.
בכפרים ובערים
אמרו להם, "חבל —
נורא מצטערים,
אצלנו זה אזל!"

מניין יקחו, כיצד יאספו
בתולה למלך הקטוא?

בדקו בנות לרוב,
המלך כבר דאג
אצל הסוף הוא טוב
— מצאו את אבישג.
והיא קיבלה תשורות
מראש העיר שונם
(פלוס ספר הוראות —
"כיצד יש לחמם").

והנה, אחרי בואה
קרה דבר מוזר.
המלך מחייך "תודה,
כבר באמת לא קר".
המלך שוב צוהל,
שוחה עם עבדיו,
צוחק ומשתולל,
צובט את פילגשניו.
ואבישג צנועה —
צוחקת עם כולם.
(מחר היא תייסד
חברת חימום בע"מ).

מי יעזור, מי יקרר
את המלך הבוער?

העלאות המחירים התקבלו בצהלה

בצהלה נתקבלו ההעלאות בשמחה: האננס לא התייקר • גילויי עליצות בפרברים • שר האוצר: "הציבור גילה בגרות אקסטרונית" • עם העלאות מחירי הביצים מסתמנת נטייה להטלה מוגברת; גוייסו גם תרנגולות פנסיונריות • כלכלנים: ההעלאה תבטא בכ-15 ל"י למשפחה ללא נפשות • ד"ר זוארץ: כיון שאינני יכול לגמור את החודש — אינני מתחיל אותו.

בעלי הילדים (בעיקר הילדים) שקודם לכן כמעט ולא נגעו בחלב, שותים עכשיו ר' מבקשים תוספת. אפילו חתנה של בתי מגיע במיוחד במארב שבע ככוס קפה-בחלב.

יוסקה פורת (סא"ל חיל, מנכ"ל חברה ממשלתית): אני אישית מקבל בברכה את הע' לאת מחירי הנסיעה באוטובוס

סי. סוף-סוף יהיה משתלם יר' תר לנסוע בדודג' השכור שלי ביום ההשבתה.

רינה ציצקעס (גנת, חי' 99): אני חזרת להנקה וה' רווח כולו שלי: החלב ש' יעלו את מחירי העור.

ברשותי הוא במחיר הישן של 64 אגורות — בשקית עור.

מאת כתבתנו הכלכלי

כיצד קיבלנו אנו, אזרחי ישראל את העלאות ה' מחירים? משאל בזק מוכיח כי הציבור מוכן להק' ריב קורבן לטובת המאמץ הכלכלי, בתנאי שהקורבן יהיה הממונה על הכנסותיהם המדינה. אנשים רבים ש' חסכו כספיהם לדירה או מכונית ויכלו לרכוש כספיה' מיום הקלו לחמניות או כיצה. הזוכים ב"זמא" של מפעליהפיים יקבלו כוס חלב. כך שהמצב אינו נורא כלדיועיקר. אך הבה ונשמע מה בפי האזרח הקטן:

מסעודה אליהו (אלתו, אב לשלושה ואם לארבעה): מתגברים. מה לעשות, אין ברירה. תמיד אפשר למצוא פתרונות. אחרי שהעלו את מחירי הנפט חשבתי שאקפא מקור, אבל מתברר שגללים מפצים חום נעים. גם הפעם צטמצם. נוכל לוותר ללא בע' יות על לחם, סוכר, קמח, שמן, ביצים וחלב. אומרים שנעלים ישנות טעמות מאוד. רק שלא יעלו את מחירי העור.

רוחקה בודיקט (דוגמ' נית' צמרת, אשתו לשעבר של קבלו לשעבר): לחם אני מ' מילא לא אוכלת. זה משמין. הקרואסונים המיובאים לא תת' ייקרו. גם חלב Nestle לא עולה יותר. וויסקי סקטי לא

התייקר. והמים המינרליים לא התייקרו. ושוקולד Tobler לא התייקר. וסיגריות Dunhill לא התייקרו. וצדפות משומרות לא התייקרו וקוויאר לא התייק' קר. אז מה מבלבלים את ה' שכל. אם אין לחם. שיאכלו טוסטים.

יוסי בן-יולו (120 יום מ' מערב-לתעלה): העלאות המ' חירים היתה הכרחית. לא יית' כן שיפנקו את הציבור בסובי סידיות על חשבון המדינה. לי אישית, ולברווזים שלי, לא נג' רם שינוי משמעותי בהרגלי האכילה: ההתייקרות לא פג' עה בתעשיית השימורים. אנב' אני שולח הביתה כל שבוע חבילות עם גולש-משומר, תי' רס וחלבה. אשתי ותשעים ה' ילדים שלי מבוססים לגמרי. כנראה שאחתום קבע.

ד"ר מ. זוארץ

בגזור גזרים

ושוב אורז היהודי מטלטלי וצור' רותיו לנדוד מארצו שלו ופריצי חיי-תוראדם לוטשים שיניהם אל נחלור תיו בואכה קהיר ודמשק. וראה איזה פלא: אין פוצה-פה ומצפצף, כמו אחר זנו השיתוק: יושב לו העם על אבוסו לתור אחר ביצים עזובות ואחר סוכר ואסימונים ואינו חש במשק כנפי ההיסטריה ממעל לראשו. כלום לא למד עם עיקש זה כי גם אם נלך בגיא-צמורות, לא נירה רע. ואם בירות רב כוחנו, מה לנו כי ניסוג?

ובאחת יצא המרצע מן השק! עוד נסוגים צבאות ישראל בגיזרה הדרומית, וכבר מתגרשת ובאה הגזי' ריה הצפונית ר"ל, ומרגנים בחוצות כי גם בגיזרה הגרזית (קרי: הר השומרון) עומד להיגזר גזרי-הדין לגזור לגזרים את אדמתנו. ואנו התמימים סברנו לנו לתומנו כי גזרות תת' "חיתת"ם לא ישובו עוד, וכי "דור אחרון לנסיגה דור ראשון לגאולה" (ברכות לבביות עט כניסתן לכנסת - ז.מ.) ובהא המציאות טפחה על פנינו טפח-טפח.

כוחה של מסורת

מסורת נאה סיגלו לעצמו נשיאנו מר א. קציר, באמצעו לעצמו מנהג עתיק בן עשרות-בשנים של עמיתו ונשיאנו-לשעבר רובא-שוב ג"י לאמור: מדי ארבע שנים מזמן הוא את הגברת ג. מאיר להעמידה בר' ראש ממשלתנו. כך ב-1906, ב-1968, ב-1969, ב-1974 ומקווים אנו כי גם ב-1978, ב-1986 וב-2001, עד מאה' ועשרים (ממשלות). וחזקה על הגב' מאיר שאשה שומרת מסורת היא, ותזמן את רעהי הטובים שעשו עימה לילות כימים בביצות מרחביה, בחולות תל-אביב ובצום יום-הכיפורים השתא, להיות לה ל' שרים (להוציא כמובן את אותו מר'

מור, שפירא, שנהג בה מעשה-זמרי להכפישה בעפר ולהוציא דבר-דיבתה רעה השמימה). ללמד את אויבינו — שאפילו מחד' לים, מלחמות, קורבנות, טפשויות, גבי' זוויות, שחיתויות, חריגות, טעויות-בר' שיקול, טעויות-בהערכה ושאר קטנור גיויות וקנוניות למיניהן — לא יר' תיעונו! אחת לנו גולדה, וזרפה-טיג אחד, קול אחד. ואחד. שלא ככל הגויים בית ישראל, כי מאמר בלעם זב"ל (זכר בקעס לברכה): "ובגויים לא יתחשב" — ואם בר' גויים — ביהודים שלב" — אחת כמה וכמה. ויקוב הדין את דינה.

כיסופים

מי יתנני עוף,
ציפור כנף קטנה.
— לא אוכלים בשר
אצלנו בשכונה.
הו הו הו הו
הו הו הו הו
ציפור כנף קטנה
— לכל אחד מנה.

ח. נ. אמודג
(מרבח-ילדים)